Тетовски дијалект и убави „песње“ можеа да се слушнат по тесните гостиварски сокачиња само до пред неколку децении. Малата населба почнала да станува соперник во растежот на веќе големата касаба Тетово

Гостивар - Од авлиите на старите трошни куќарки како и низ тесните сокачиња на гостијарско Македонско маало до пред неколку децении можеле да се слушнат тетовскиот дијалект и убавите „песње“ за Трпана, Благуња и за другите „прочуене тетовчанќе“. Но со честите преселби и со смена на генерациите, маалото се изретчило. Сепак, тоа до ден-денес остана големата гордост на Гостивар покрај Џамиџиди, Саат маало, Пурде, Ново маало...

На што се должела оваа традиција и кој се' ја протежирал прочуената тетовска култура во соседната мала населба, на само неколку километри од изворот на легендарниот Вардар и соперник во растеж на веќе големата касаба Тетово, која веќе ги имала сите белези на град? Одговорот можеби треба да се побара во срцевината на прославената поговорка на ѓузеллик (убавиците) и хизли кадинлар (итрите жени - тур.) тетовчанќе.

Милош Смиљановски, пензиониран професор по македонски јазик и хроничар на Гостивар, се надоврзува на неа и на сите оние што не ја слушнале приказната и во секоја пригода ја пренесува како аманет на помладите генерации „гостијарци“ наследен од постарите роднини, познајници и блиски пријатели и цитира: „Жене тетовчанќе, мужи гостијарски“!.

Оваа „идеална“ комбинација се задржала до денешни дни, но сега, нормално, постојат и повратни примери. Луѓето и времињата се подложни на промени, зарем не?

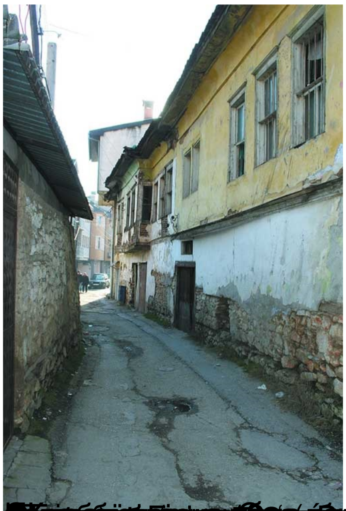

[illegible]